Ч. 97 (11.350). Львів, пятниця 4. травня 1928. Pocztowe opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Польща і „Росія“.

Керенський і російський публіцист Філософов про „польську небезпеку“ для Росії.

В англійському найвпливовішому щоденнику „Таймс“ появився недавно цілий ряд статтей про те, що урядові й радикальні польські кола не бажають війни зі СРСР, але за те одні й другі сильно вірять, що більшовицький СРСР скорше чи пізніше розложиться, а в результаті цього розкладу наддніпрянська Україна, теперішня УСРР, сфедерується з Польщею. В напрямі реалізації таких сподівань, твердить „Таймс“, польські правлячі й зближені до них кола вже тепер ведуть оживлену діяльність.

Лишаючи на боці відомі зрештою загально аспірації не менше відомих польських кол про їхню „українську політичну концепцію, хочемо нині присвятити дещо уваги поглядам Керенського і відомого російського публіциста Філософова на ту справу.

Отже Керенського вразили статті „Таймса“ незвичайно болючо з двох причин: їх досі з польських кол ніхто не заперечив, отже вони, на думку Кер., відповідають дійсности і загрожують поважно цілости „Росії“; ведучи таку політику наміреного розчленування „Росії“ Польща доповнює велику невдячність супроти „російського народу“, який свого часу (за часів урядування Керенського), маючи „в кишені згоду союзників на анексію Польщі в трьох займанщинах“, на анексію не тільки не пішов, але навпаки визнав Польщу незалежною державою.

Керенський відчуває не тільки жаль і велику невдячність Польщі, але й підкреслює в своєму органі „Дні“ її, коли так можна висловитися, політичну облуду, бо вона підготовляє „розчленування“ Росії не явно та отверто, а „конспіративно“ та „мирно“. Всю ту підготовку вважає він великою „польською небезпекою“ для „Росії“ і пише про потребу боротьби з нею. Докладно він не формулує методів і засобів тієї боротьби, і хоч пише про боротьбу, то всеж не погорджує й таким засобом, як жалісливий апель на адресу Варшави та її „амбіції“, щоби вона залишила такі болючі для „російського народу“ експерименти. Отже покищо Керенський бореться з „польской опасностю“ сентиментом і не забуває заздалегідь запевнити поляків, що

„ми (тобто Керенський і комп.) можемо святочно запевнити польський народ, що в будуччині російський народ ніколи не відмовиться від незалежньої Польщі, як підстави своєї міжнародньої політики на західних границях. Колиб Варшава могла нині, коли Росія переживає свій найтяжчий час також твердо заявити про те, що політика розчленування Росії не її політика, що відомости, подібні до статтей у „Таймсі“, не відповідають дійсним фактам, колиб одним словом Варшава також явно простягнула руку приязни російському народові, як це робила російська демократія в годинах польських важких переживань — то не прийшлосьби польським офіціозам попадати в дивне подразнення від самого натяку на істнування не лише польського, але й російського патріотизму“.

Варшавський публіцист-емігрант Філософов, редактор щоденника „За Свободу“, дуже невдоволений такою „інтервенцією“ Керенського. Він не заперечує вправді „польской опасності“, але не закриває й того факту, що з нею не може ніяк боротися російська еміграція, а вже тим більше не може вона цього робити такими „студентськими“ засобами, як це робить Керенський. Одинокі більшовики можуть з нею, якщо вона істнує, боротися, бо мають до того засоби. А більшовики здають собі справу з тієї небезпеки дуже докладно, найкращим доказом чого є між іншим остання заява Богомолова кореспондентові Польської Агенції Телеграфічної в Москві.

„В широких масах населення СРСР — казав Богом. — збереглися ще спомини про чужу інтервенцію і радянська прилюдна опінія живо реагує на спроби створення спрямованого проти СРСР бльоку держав; рівночасно в СРСР панує переконання, що ворожі спроби такого бльоку без участи в ньому Польщі булиб незвичайно важкі а навіть засуджені на невдачу“.

Щоби ті спроби стали невдачею більшовицька дипломатія кокетує Польщу та бажає з нею навязати якнайліпші добросусідські звязки. Та вернімо до міркувань Філософова. Більшовики можуть боротися „з польской опасностю“ двома засобами: червоною армією і Комінтерном.

„Перший з тих засобів — пише Філос. — на мою скромну думку мало пригідний. Навіть коли червоній армії буде помагати, не жаліючи свого життя Керенський, то все одно червона армія, сама собою, ледви чи кому страшна. Другий засіб далеко сильніший і небезпечніший. Це Комінтерн. Ту могутню силу легковажать усі західні держави і зокрема Польща. Коли в мирному стані всі буржуазні держави так або інакше поконують цю небезпеку, то в часі війни вона може стати непереможною“.

І тому то Філософов уважає позицію Богомолова й більшовицького уряду в справі „польской опасності“ далеко вигіднішою ніж позицію Керенського. Він радить цілій російській еміграції дивитися на реальні обставини зовсім тверезо й живо. Цитуючи статтю С. Войцеховського, опубліковану в польському радикальному тижневику „Дрога“, на тему майбутнього співжиття Польщі й СРСР, він погоджується з ним у тому, що співжиття народів „Росії“ з Москвою є внутрішньою справою СРСР чи його наслідника і що в ці внутрішні справи Польща мішатись не може, бо це довелоб у наслідках до повної руїни і Польщі і „Росії“. Одна й друга сторона поставилиб у боротьбі на карту не тільки свою гідність, незалежність, але й само своє істнування. Це саме булоб і навпаки, колиб „Росія“ мішалась у внутрішні справи Польщі. Тому то в імя добрих взаємин і в імя просто майбутньої польсько-російської ідилії є: чесно виповнити рижський договір обома сторонами, польською та російською. Цей договір повинна признати вже тепер вся російська еміграція і таким чином заздалегідь дати посередню підмогу будучому побільшовицькому російському урядові в вимиренні польсько-російського конфлікту. Іншими словами Філософов стоїть на становищі Ст. Грабського, щоби санкціонувати теперішню парцеляцію України між Польщею й „Росією“ точніше покищо між Польщею і російською еміграцією, а там уже все уложиться якнайкраще і обі сторони будуть вдоволені, бо при розчленуванні України тимлекше зберегти великодержавність і „Росії“ і Польщі. Одначе Філософов забуває про найважніше, а саме, що в сподіваному ним моменті перебирання влади від більшовиків чи по більшовиках слово в справі України припаде не „Росії“ і не Польщі, а українському народові, точніше українському урядові, що матиме дещо проти трактування українського питання як російської і польської домашньої справи.

Кріваве свято.

1. травня у Львові, Бориславі, Ковлі, Варшаві, Лодзі, Кракові Сосновці і Бендзіні. — Кріваве жниво робітничого свята.

День 1. травня, день робітничого свята пройшов по всій території сучасної Польщі дуже бурхливо, потягаючи за собою богато жертв у ранених і вбитих. Всюди йшла боротьба між пепесівцями з одного боку і комуністами та комун. елементами з другого. Всюди пепесівці мали підтримку поліції крім своєї власної боївки або т. зв. міліції. Комуністи й комунізуючі, сильно проріджені у верхівці передтравневими арештами і недопущені до відсвяткування 1. травня, намагалися заволодіти трибунами і виступити у походах. Проти того активно виступали пепесівці при допомозі зорганізованих боївок.

У Львові напередодні 1. травня переведено труси серед комуністів і комунізуючих, сконфісковано транспаренти і прапори та арештовано 56 видніших діячів. Не зважаючи на ці превенційні заходи, свято не пішло гладко. На площі Госевського частина робітників (з профсоюзів) захопила одну з трибун, на яку винесла комуністичного посла Сохацького, який розпочав промову по українськи. Комуністичні й комунізуючі робітники мали червоні відзнаки з українсько-польсько-жидівськими написами. В часі промови пос. Сохацького пепесівська боївка розпочала наступ на трибуну. Розпочалась бійка, серед якої поліція розвязала віча та перевела арешти серед комуністів, яких автами відставлено до вязниці. При тому потурбовано багато принагідних глядачів, між іншим втовчено руку й хребетний стовп машиністові Козицькому Іванові, непричасному до демонстрацій, що випадково проходив туди і попав під удари розганяючої товпу поліції. Після „очищення“ площі відбулося пепесівське свято. Опісля уформувався похід. На вул. Легіонів ліві сель-роби намагалися приєднатися до пепесівського походу, з чого знову повстала бійка й нові арешти.

В Бориславі від імени лівих виступав пос. К. Вальницький. Пепесівська боївка потурбувала своїх противників, перевернула трибуну, при чому кілька сильних стусанів одержав і пос. Вальницький. На місці переведено арешти. Пос. Вальницького відвезено автом на поліційну станицю, звідки після трьох годин його випущено — з перепросинами.

В Ковлі комуністи й комунізуючі з прапором і транспарентами вирушили на стрічу пепесівцям. Поліція заступила їм дорогу, сконфіскувала транспаренти й арештувала 15 учасників комуністичного походу.

У Варшаві прийшло до крівавих подій. На Театральному Майдані, де зібрались пепесівці, явилися комуністи, несучи на плечах пос. Варського. Пепесівська боївка створила сильний кордон і не пускала комуністів. Розпочалися сутички. Напір комуністів розирив пепесівців. Енергійно забралася пепесівська міліція до „очищування“ майдану. Повстала бійка між нею і комуністами, роздалися револьверові вистріли. Коли впав приказ стріляти, присутні робітники кинулися на землю. Це ще збільшило паніку. Розпочалася безладна втеча на всі сторони. Від стрілів почали падати ранені. Комуністи відступають на вул. Вербову і Сенаторську і там зустрічають новий відділ пепесівської боївки. Знову заторюється боротьба. Втрете приходить до револьверової стрілянини на задах пепесівського походу, де розвиває діяльність пепесівська міліція.

Вислід цеї 1-шотравневої зустрічі у Варшаві був страшний у наслідках. Від стрілів на Театральному Майдані впало 4 убитих, 41 осіб важко ранених (більшість бореться зі смертю) і около 200 легше ранених. Всі шпиталі переповнені. Пос. Варський явився у соймі покервавлений. Розуміється, потурбованих є сотні. Арештовано до 500 осіб. Так „святкувала“ Варшава 1. травня.

В Лодзі прийшло до сутички між пепесівцями й комуністами на підкладі червоного прапору на магістраті. А саме пепесівці завісили на магістраті свій прапор. Комуністи теж притвердили і свій. Прийшло до сутички. Комуністичний прапор усунено. Поліція виступала активно. Є потурбовані й арештовані.

В Кракові 1. травня пройшов ще найспокійніше, хоч і там арештовано кількох комуністів.

В Сосновці (Домбровський вугляний басейн) теж прийшло до крівавої зустрічі між пепесівцями і поліцією з одного боку та комуністами з другого. Підчас сутички упали стріли. Трьох поліцаїв ранено. Поліція дала дві сальви. Підчас усування демонстрантів зпід вязниці поліцай пробив на смерть одного робітника, що супротивлявся. Багато арештованих.

В Бендзіні заворушилися політичні вязні. Заворушення здавлено силою. Комуністичного походу не допущено під тюрму.

Ось короткий перегляд 1. травня у важніших осередках. Жниво робітничого свята просто страшне: кілька вбитих, десятки важко і сотні легко ранених, тисячі потурбованих, сотні й тисячі арештованих.

Боротьба українців у Синевідську Вижнім за громадську землю.

Дарунок наказного комісаря. — Похід на „зіброку“. — „Спільність інтересів“ польського робітництва з українським працюючим народом. — Перервана битва. — Арешти й побиття. — Величаве віче. — Стшелєц — машерує!

Ще 21. березня 1925 р. правительственний комісар в Синевідську Вижнім перепровадив на засіданні своєї наказної „прибічної ради“ ухвалу, що громада дарує із великого громадського насовиська „зіброка“ 25 моргів свіжо оглиованіх римо-католицькій парохії. В Синевідську В. є понерх 3 тисячі українських (гр.-кат.) і круг до 50 польських (римо-кат.) душ. Ппаково польського робітництва — головно в трачці (тартаку) — буває до 400 душ. Для цих римо-католиків засновано окре-

му парохії і вжито в 1925 р. всіх заходів, щоби поки час наділити її землею місцевої української громади. Як у богатьох інших громадах так і тут доручено перевести це правительственному комісарові. Наказний комісар виконав доручення „народової ради", дарував на „косцюлек" 25 моргів громадського поля, але цим разом винятково трапила коса на камінь. Навіть українські „прибічні радники" вийшли з засідання перед цею ухвалою і „резолюція" перейшла без „комплєту". Тимбільше протиставилися цій ухвалі всі інші українці, споконвічні синевідські громадяни. Вони негайно внесли спротив, віддали це діло адвокатові д-рові Ееинові і поставили справу на всякий випадок рубом. Або — або! Радше смерть, ніж мінний дозвіл на безправний „дарунок" громадської землі наказним комісаром і то на „косцюлек"! Діло не йшло легко. Польським робітникам вдалося виєднати затвердження ухвали. Алеж і енергія українських робітників та господарів синевідських не слабла і справа опинилася нарешті в адміністраційнім трибуналі. „Тимчасовий Виділ Самоврядування" також видав нарешті 15. листопада 1927 р. синевідчанам письмо, що все залежить від оречення адмін. трибуналу, до якого українські громадяни внесли у цій справі скаргу.

Минулого року покінчилося і в Синевідську Вижнім панування наказного комісаря. По довгих літах вибрано знову громадську раду. Ця нова рада вже 10. грудня м. р. запротестувала на свойому засіданні проти даровизни наказного комісаріяту з 21. III. 1925 р. і відкликала цю ухвалу.

Синевідські зайшлі римо-католицькі трачкарі цим занепокоїлися. І їм уже було знане оречення польського адміністраційного трибуналу з 4. листопада 1925 р. ч. 1177, що **наказні комісарі і прибічні ради не мають права продавати чи дарувати громадське майно.** Що українські робітники й господарі в Синевідську Вижнім рішилися боронити свою прадідну землю усіма правними засобами, вони також бачили і знали. З цего приводу витворилася в Синевідську скрутна і дуже напружена ситуація. По цегорічних Великодних святах рознеслася вістка по цілій громаді, що як лише земля прискне, зайшлі трачкарі вийдуть з з плугами на „діброву" і — як казав колись у соймі Вітос — польським плугом визначать своє „посядане".

Надійшов день 25. квітня ц. р. На дорозі в напрямку „діброви" з'явилася фіра з плугом. Всі українці в Синевідську, навіть ті українські робітники, що були вже на Демні при роботі, живо почали бігти на „діброву", щоби боронити її перед наїздом чужих плугів. Небавом виявилося, що це один місцевий залізничий урядовець післав туди фіру з плугом по деревину без ніякого наміру забирати громаді „діброву". Нарід спокійно вернувся домів. Але-ж латинники-трачкарі з цього приводу ще більше заворушилися. З їх боку впав у цім часі стріл. Кажуть, що стріляв якийсь Зеліна. Повертаючих людей стрінули у селі ворожі визови трачкарів. Вони-ж негайно зателефонували до Сколього по допомогу влади. У вечері Сколе надіслало чимало поліції. Трачкарі почали складати доноси і серед півночі поліція арештувала перших 9 українських громадян. Десятого люди вирвали з поліцейських рук. Арештованих відвезено до Сколього, звідки по пересуханні суддею відіслано їх прокураторові до Стрия.

Зараз по цім вислало Синевідсько телеграму послові своєї округи О. Луцькому з повідомленням про критичний мент у боротьбі Синевідська за громадську землю. Депешу відчитано на засіданні Українського Клюбу послів. Клюб доручив послові Луцькому негайно запобігти в міністерстві внутр. справ насильному перебранню синевідської „діброви" в чуже посідання перед вирішенням цеї справи адміністраційним трибуналом та заявити в міністерстві, що в Синевідську прийде до проливу крови, коли поліція зараз не перестане опікуватися цею справою проти інтересу громади. Доручення клюбу пос. Луцький зараз виконав.

Тимчасом на другий день у Синевідську по вигрештуванні всіх, кого римо-католицькі трачкарі вважали провідниками українських громадян, вже було коло сорок поліціянтів і під їх ескортою вийшли плуги на діброву, щоби зорати там 25 моргів для латинської парохії. Ціле українське громадянство Синевідська мужчини, жінки, діди, баби й діти вибігли собі на „діброву". Счинився лемент на цілу громаду. На „діброві" найшовся також комісар староства Орловіч. Наші громадяни, робітники й господарі та їх жінки — виразно заявили йому й поліції, що з прадідної „діброви" не уступляться, хочби їх усіх вистріляно. Треба ждати на вирішення адм. трибуналу! Потім побачимо, що буде! Трачкарі-латинники, щоби наочно засвідчити про спільність інтересів українського й польського працюючого люду, верещать: „креф спусьцімь кабаном!" Ще мент — і катастрофа. Доручення дані згори комісарові мабуть були такі, що нарешті він заявив громадянам, що латинники не будуть нині перебирати „діброви" в посідання і доручив поліції уступитися з плугами в село. Не легко заспокоювалися пристрасти. Нарід обурений наглим наскоком чужих плугів на його „діброву" під охороною пів сотні поліцейських крісів, шабель та револьверів ще день і другий день не спускав своїх очей з дорогої „діброви". А поліція знову арештувала українців і відставляла їх до суду. До неділі відставлено дальших 4 українських громадян до Стрия. Арештовано: **Николу Комарницького, Прокопа Коваля, Адама Турчина, Василя Коваля, Івана Камінку, Федора Кавку, Гната Плювака, Михайла Джуса, Ольгу Шило, Марусю Думинець, Рузю Думинець, Касю Шило та Івана Стецка.** Підстава арештів: односторонні зізнання латинників-трачкарів, пусті й безпідставні. Слідчий суддя в Стрию вже звільнив 4 арештованих.

На особливе підкреслення заслугує люте побиття наших людей поліцією. Дуже тяжко побиті поліцією: **Марія Карпінець** (жінка Федора), **Васаганка Настуня і Марія Головка. Коли Маруся Думінець заявила,** що завважила ч. 334 на цім поліціянті, що так тужко побив Марію Карпінець, її (себто Марусю Думінець) зараз арештовано і відставлено в Сколе, потім до Стрия. **Марію Головку бив поліцай Регнер зі Синевідська.**

Про „український бунт в Синевідську" заговорили на свій спосіб і польські львівські часописи. Шоби прослідити справу на місці і заспокоїти наших громадян заявою, що їх справою опікується клюб українських національних послів, посол О. Луцький приїхав в неділю 30. квітня до Синевідська Вижнього. Поїзду вижидало поверх тисячка українських селян та робітників. Прибувшого посла повитано величаво. Великим походом рушив нарід до читальні. Тут зросла народня хвиля до поверх трьох тисяч душ. Віче мусіло відбутися під голим небом. Отворив віче о. декан Ю. Левинський урочистою промовою в честь клюбу українських національних послів і посла округа Луцького. Промову останнього про діяльність клюбу наших послів і їх дотеперішню та будучу опіку для загроженого майна синевідської громади повитав нарід захопленням, яке годі описати. Посол Луцький з признанням підніс посвяту синевідських українців в їх боротьбі за громадське право, заспокоїв їх запевненням опіки від цілого клюбу національних послів і нарешті візвав усіх українців до спокійної зустрічі походу трачкарів в день робітничого свята. Останніх перестеріг, що в жилах українського працюючого люду є не гнойівка, але кров — і що ця кров знову мусіла би відізватися, якби „діброву" трачкарі ще раз хотіли підступом забрати в посідання. По оживленій дебаті, в якій зголошували запити і давали пояснення поміж іншими: д. Комаринський, Сливка, Матушкевич (з Корчина і о. Левинський віче замкнено відспіванням національних гимнів та величавими оваціями для української парляментарної репрезентації і присутнього посла. Ці овації ще раз відізвалися дуже щиро при від'їзді посла Луцького на залізничій стації. Ціле віче відвело його аж сюди і пращало сердечними словами та безліччю свіжого квиття з „діброви".

На цім покищо спинилася боротьба синевідських українців за свою громадську землю. Історія цеї боротьби цікава і цінна. Це одна капля в морі надужить та дурійок, якими придавлено наші громади. Алеж і в цій каплі як виразно віддзеркалюється на тлі гірких умов тугість наших сил, добре закорінених у рідну землю!

Нахінець — ще одна замітка, бо на одній небезпеці і в Синевідську доли не кінчиться. Ще там не покінчено „делікатного" посягання лат. парафії на 25 моргів громадської української „діброви", і вже завився в Синевідську „Стшелец", воєвоспортова організація цих-же самих трачкарів. Звився і грозить громаді, що добра їй не буде, коли чимскорше не дарує „Стшельцові" тимчасом тільки найкращої будівельної парцелі!

Рівночасно уштаслювлює шкільна рада місцеву всенародню школу учителем-поляком, хоч на конкурс зголосилися поважні і визначні українські учителі.

До чого все це йде? Хто тут сіє вітер і хто збіратиме бурю?

В безконечній черзі...

Політичний процес 15-ьох.

Шестий день розправи.

Нині, в середу, відчитав предсідник трибуналу 42 питання, поставлені до суддів присяглих. Після того виголосив довгу промову прокуратор, домагаючись покарання всіх обвинувачених. По нім промовляв перший з оборонців д-р С. Шухевич, що скінчив свою промову в год. 2.30.

Завтра, в четвер, розправи не буде. В пятницю говоритимуть оборонці д-р Старосольський і д-р Ганкевич, а потім предсідник виголосить своє резюме. Таким чином присуд буде виданий в пятницю або аж в суботу.

•

Питання до лави присяглих.

Перші 15 головних питань відносяться до всіх 15 обвинувачених. Їх зміст такий: „Чи обв........ винен, що в Снятині в рр. 1926 і 1927, належачи до тайної української революційної організації, яка має на меті відірвати „Сх. Малопольщу" від одноцільного звязку Польської Держави, а також викликати й ширити заворушення і неспокій внутрі держави при помочі саботажів і насильств — далі вербуючи членів до тої тайної революційної організації, приймаючи від тої організації прикази до виконування саботажів на шкоду держави, підприняв тайно при помочі союзів, змови, закликів, вербування, підбурювання словом і друком чинности, спрямовані на відірвання части від одноцільного звязку держави, а також на викликання забурень і домашньої війни внутрі держави, при чому в тому всьому мав дальшу участь?"

Питання 16-18 відносяться до обв. Бажанського, Балицького і Піка (закид першого до ушкодження держ. телефону і підтяття 7 тел. стовпів другим і третім).

Питання 19—21 відносяться до обв. Ґенина, Горюка і Бачинського (закид першого до ушкодження телеграфічних проводів і намагання другого і третього виконати це).

На випадок заперечення перших 15 головних питань поставлено такі евентуальні питання до всіх обвинувачених (22—36): „Чи обв. . . . . . винен, що в Снятині (або в Коломиї) в рр. 1926 і 1927 був членом тайного товариства?" (При Бажанськім і Ґенинові є ще такий додаток: „і збирав членів до тогож товариства"? — При Кирилі, Юркові й Миколі Стефаниках та при Мацілинськім і Дідухові є такий додаток: „і давав свідомо своє мешкання на сходини тогож товариства?").

На випадок заперечення питань 16—21 поставлено кінцеві евентуальні питання (37—42), що відносяться до Бажанського, Балицького, Піка, Ґенина, Горюка і Бачинського (перша трійка відповідає за свавільне ушкодження 7 тел. стовпів, друга трійка — за намагання свавільно попереривати телеграфічні проводи).

Промову прокуратора й обор. д-ра Шухевича з уваги на обмаль місця подамо завтра.

З парляментарної арени.

(Власні телефонограми з 1. травня 1928.)

ПРОМОВА ПОС. Д-РА СТ. БАРАНА.

(ік) На останньому засіданні, яке було присвячене бюджетові мін-ства праці і сусп. опіки пізно вечором (вже по замкненню числа) виголосив близько одногодинну промову пос. д-р Ст. Баран (Український Клюб) спеціяльно над справою еміграції. На початку цеї промови пос. д-р Баран прилучився до висновів своїх передбесідників у справі повного нехтування мін-стром праці і сусп. опіки справ села. Треба переводити реєстрацію безробітних на селі. Якщо навіть міністр має в цьому напрямку якісь позитивні заміри, то не видно їх у бюджеті. Бюджет цього ресорту трактований зовсім по мачошиному. Що торкається великої проблеми еміграції, то в тій парині видимо лише початок роботи. Еміграційний закон не бере під увагу співпраці громадянських чинників. Французький еміграційний ринок тепер мало для нас відповідний. Є вже навіть в тім реемігpаційні хвилі. Інша річ, що обави будьтоби емігранти до Франції можуть винародовитись є безпідставна, бо життя цю справу вирішило вже взагалі в негативнім змислі. Кольонізаційна еміграція до Франції йшла з Італії. Щойно напруження відносин поміж тими державами спричинило, що Франція зачала оглядатися за іміграцією у Польщі. Німецький ринок став для еміграції дуже важкий. Перед війною йшли туди люди найменше кваліфіковані й незаможні. Тепер можуть йти лише найбільше кваліфіковані і середно заможні. Перед війною поляки йшли переважно до Злуч. Держав Півн. Америки, українці до Канади. Тому еміграційного гону не можна стримувати, лише його регулювати. Польське еміграційне товариство, як громадянська інституція зробила для поляків богато добра. Аналогічне українське товариство є щойно в стадії організації. Взагалі еміграційний закон має цілу низку поважних недостач.

БЮДЖЕТОВА КОМІСІЯ

Бюджет мін-ства судівництва. — 281 політичних вязнів.

(ік) Сьогодні бюдж. комісія приступила до розгляду бюджету мін-ства судівництва. Перший забрав голос міністр судівництва Мейштович, який полишив на боці всю політичну сторону свого ресорту і займався лише бюдж. цифрами. Прелімінар доходу в н. р. виносить 36,5 міл. та розходу 107,5 міл. Загалом бюджет мін-ства судівництва виносить разом з інвестиційними сумами 4,7 проц. всего бюджету. Опісля міністр займався справою суддівських етатів, зокрема перетиженням суддів судовими справами. Потім прийшов до розгляду тюремництва. В цьому році на тюремництво прелімінованo на 6 міл. більше, як у мин. році. Загально в цім році є 31.350 вязнів. Коли пос. Чапінський (ППС) спитав, скілько в цьому політичних вязнів, міністр відповів, що на яких 500 більше як у мин. році. Тоді пос. Розмарін (Жид. Клюб) як референт бюджету мін-ства судівництва пояснив: в цьому році є 281 політ. вязнів у Польщі. Потім міністр розводився над реорганізацією самих вязниць. Після того забрав голос референт бюджету пос. Розмарін. Він зазначив на самому вступі, що на заході становище міністра справедливости є тотожне й становищем сторожа правосильности і відповідає за всі видані закони та за їх реальне виконування. Як мається справа у Польщі пос. Розмарін [illegible] ще заявив, що мовляв у молодих державах трудно правосильність [illegible] вати. Переходячи детальньо [illegible] цій бюджету референт жалівся на [illegible] не припоровання преліміна[illegible] штів у Польщі супроти [illegible] Пос. Розмарін, як референт, не [illegible] ніяких конкретних внесків на [illegible] ня бюджету. В дискусії, яка опісля розвинулася, домінував гострий опозиційний тон усіх промовців. Навіть промовці з клюбу 1-ки пісподдавалися ду[illegible] делікатно стараючись затушувати вра[illegible] ження передбесідників. Звертає увагу, що нині вповні бюдж. [illegible]

за справді зацікавлення та стоїть на належній висоті.

Гострий тон дискусії та зворотів відносно особи міністра був на стільки демонстраційний, що в кулуарах панує думка, що мін. Мейштович у соймі запечатаний. Як перший промовець виступив представник „Визволення" пос. Руг. Жаліється на сторонничість судів у процесах супроти селян. Заповів, що його клюб займе на пленум сойму негативне становище до міністра. Після пос. Гартглянса (Жид. Кл.) промовляв пос. Тромпчинський (ЗЛН). Заявив апрост нерівномірність кар за провини і безкарність злочинців, прим. редактор „Глосу Правди" Стпічинський цілими роками ухиляється від цілого ряду правосильних присудів лише тому, що пише за урядом. Відомим є випадок, коли слідство проти злочинців не доводять до вислідку, а редактори, які подають відомости в звязку з тими злочинами є наражені на кару, коли хочуть довести правду, то їм унеможливлюється це, заслонюючись урядовими тайнами. Зокрема промовець обговорив справу протизаконної номінації віцеміністра Цара ген. виборчим комісарем. Пос. Поляжевич (1-ка) старався ослабити враження, протестуючи проти промови Тромпчинського. Пос. Ніжанковський (ППС) висловив здивування, що консервативна партія, до якої зараховується міністер справедливости, причиняється до зменшення авторитету законодатної палати. Зокрема запитував відношення мін. Мейштовича до кодексу. Пос. **д-р Ст. Баран** (Український Клюб) подає дві конкретні справи. Перша справа: грунтових книг, друга справа реорганізація судів. Позиція 500.000 зол. на реституцію грунтових книг у Сх. Галичині є рішучо недостаточна, бо і ті книги, які не є знищені, повинні бути відновлені, тому що не відповідають уже справжньому станові річей. Владичий декрет про реорганізацію судівництва є хибний та не рахується з життям. Виконання цього закону повинно бути щонайменше відложене. У Галичині заходить цей закон неіснуючі досі інституції мирових суддів, при чому судові власти найнижчих судів переходять із рук фахівців до нефахових, що населення вважає поворотом до інституції патримоніальних судів. Хаос в організації судівництва та занепокоєння серед населення викликує також касування повітових судів. Уважаємо шкідливим те масове перенесення старших суддів на еміритуру, тому, що вони мають за собою знання і досвід, яким не відзначаються їх молоді наслідники. Віцеміністр Цар полемізував із виводами пос. д-ра Барана. Зокрема пояснив, що суди в Галичині залишуться такими, як були. Інституція мирових судів буде лише інституцією субсидіарною та не буде мати вільного власного обсягу компетенцій. Пос. Домбський (Стр. Хл.): Правосильність у Польщі глибоко підупала. Судівництво стає поволі апаратом чинів адміністраційним, послугуючись лише односторонньою позицією. Показалося це підчас виборів. На окраїнах припоручують націоналістичний терор, хоч нинішній шеф уряду є ніби то федераліст. Усе те дуже небезпечне з держ. становища. Вимір справедливости буває тенденційний. До нинішнього керманича міністерства не маємо ніякого довіря. Пос. Керніх (Пяст) говорить на ту саму нуту. Пос. Чолоський (1-ка) гадає, що комуністів не можна вважати політичними злочинцями, тому, що це агенти Москви, які за гроші допускаються злочинів. Пос. Чапінський (ППС): Нема ще законів, які передбачує конституція та які нормували би виконання самої конституції. Клюб ППС вносить спец. резолюцію, завізвую уряд до передтермінового увільнювання вязнів. Припоровлювання великих кар до політ. винуватців не доводить до цілі. Щодо комуністів, то більшість держав улегалізувала комунізм і тим його унешкідливила. У нас припоручуються за політ. провини більші кари, ніж у царській Росії. Постуляти комісії, яка 1926 р. відвідувала вязниці під проводом Тугута, здебільш не є виконані. Ще тепер припоручуються методу побоїв вязнів навіть політичних. (Віцемін. Цар: Рішучо цьому заперечую!) Є інтерпеляція пос. Дзенгелевського, що вязнична сторожа в Пінську 18. березня п. р. побила тридцять людей. Харчі у вязницях недостаточні. На прохарчування одного вязня випадає ледво 91 сот. В дискусії забрав слово пос. д-р **Загайкевич.** (Зміст промови подаємо нижче). Промовляв також пос. д-р Лев Бачинський (зміст промови з техн. причин подамо завтра).

ПРОМОВА ПОС. Д-РА ЗАГАЙКЕВИЧА.

(іж) Політичні процеси прийняли в Польщі поважні розміри, а вони не належать до звичайних карних розправ. Підставою судового поступовання в справі крадіжи чи вбивства є факти. В політичнім процесі не йде про факти, лише про субєктивні погляди. Тепер панує один напрямок, який створює апріористичні предиспозиції і підозріння. Судия, йдучи слизькою дорогою свобідного судейського пересвідчення, добачує в тій атмосфері злочин там, де його нема. Припоручуються часто обвинувачення у державн. зраді, яка обовязково вимагає негайного арешту. Далі додається таким справам шпигунського тла, яке має той наслідок, що вязням відбирається пільги, якими користуються політичні вязні, а врешті все це розглядається як комунізм. Треба, щоби згори наспіли деякі вияснення, а саме, що погрожує державі більше, а що менше. В нинішньому процесі, який тепер іде проти 15-х українських студентів у віку від 15—21 літ, передано справу львівському судові, хоч нею мав занятися коломийський суд. Цей факт видно означає те, що не було довіря для присяжних суддів у Коломиї. Далі заторкується система тісної кооперації суду з функціонарями поліції. В дуже богато випадках, головно політичні процеси оперті на поліц. конфідентах, а навіть на провокаторах. Діється теж так, що функціонар поліції доставить когось до вязниці та не робить одночасно донесення, лише зволікає днями а слідчий судия не має навіть можности переслухати обвинуваченого. Прокуратори при окр. судах мають обовязок з остаточним своїм внеском в політ. справах віднестися все до надпрокуратора, хочби навіть справа була ясна і був намір звільнити обвинувачених. Цей процедер знову потребує 5—6 днів. Промовець призучується до поодиноких внесків за перериванням кари та передтермінових звільнень вязнів, в тім, що воно буде припоручуване до винуватців політ. натури. Щодо внутрішніх судейських справ, то права української нації не є шановані. Ми не дістаємо резолюцій одночасно в українській мові, а судові розправи розписується на урочисті гр.-кат. свята. У персональних справах українці є покривджені. Маємо ледви 1—2 голов (президентів) окр. судів. Українських суддів при аванcах поминається без ніякої причини, зате лише, що вони гр.-католики та української національности.

Останні вісти.

(Власні телефонограми з 2. травня 1928.)

ДЕРЖАВНА САМОВРЯДНА РАДА.

(іж) В найблизчому часі має бути скликана державна рада для справ самоврядування. На першім засіданні мають говорити про справу організації комунальної служби, здоровля, організації лічничих установ, збільшення будівельного руху і т. д.

ПРОЦЕС АЛЬЗАСЬКИХ АВТОНОМАСТІВ.

(іж) У Кольмарі розпочався процес альзаських автономістів, у складі 22 осіб, яким закидається державну зраду, та ділання на корисгь Німеччини. Цей процес викликує велике зацікавлення, головно у звязку з побідою альзаських автономістів в останніх виборах, в яких автономісти перевели до парижського парляменту аж 3 послів.

КОНФЛІКТ АНГЛІЇ З ЄГИПТОМ.

(іж) Передано відповідь єгипетського уряду на ультимативну ноту Англії, в якій Англія домагалася завернення законопроєкту про збори, в якому то законопроєкті Англія вважала нарушення своїх прав. У відповіді єгипетського уряду сказано, що законопроєкт відложено до найблизчої парляментарної (осінної) сесії, щоби в тім часі уможливити порозуміння.

БІЛЬШОВИЦЬКА ЦЕНТРАЛЯ У ДАНЦІГУ.

(іж) Комунікат Русспрес (Рос. еміґр. кор. бюро) голосить, що московське ДПУ перенесло з Вільна до Данціґу централю шпигунської та пропагандової акції ДПУ за кордоном СРСР.

---

†

ІВАН МАТІЄВ

вислужений Радник Двору і Візитатор шкіл

помер, заосмотрений св. Тайнами, дня 2. травня 1928 в 70. році життя.

Похорони відбудуться в пятницю 4. травня в год. 4-ій з дому жалоби, при вул. Чарнецького ч. 26.

По широкому світі.

Найвищий канадійський суд рішив одноголосно, що жінки не можуть кандидувати до сенату.

У Фльоренції помер письменник Фердінандо Мартіні, бувш. міністер Кольоній.

У америк. сенаті сенатор Норріс виступив із гострою промовою проти Куліджа, обвинувачуючи його в тім, що він перейшов свої уповноваження і без рішення конгресу, проголосив війну Нікараґуї.

Помер один з найбагатших людей у Канаді, мільйонер Шерріт, в автомобільній катастрофі.

У Сант-Антоніо (Тексас) помер архиєпископ Хозе Мора Дель Ріо, голова католицької церкви в Мексику, що жив на вигнанні.

Князь Сіяму Рангсіт, що перебував довший час у Німеччині найшов собі жінку у Гайдельберґі, німку.

У Німеччині за два тижні зменшилось безробіття на 16.4 проц.

Із Америки привезли до Італії 3000 кільо золота.

Радянська преса передає вістку з Харбіна, буцім-то Чанг-Цо-Лін дав отам. Семенову лісову концесію в Манджурії; Семенов має намір на цій території поселити багато „білих" (російських) еміґрантів.

У шведській провінції Норманланд відчули трептіння землетрусу на протязі 10 секунд.

У Польщі зареєстровано 160.000 безробітних.

Франція має заплатити в червні Америці 11 мілн. 250 тис. долярів післявоєнного довгу, а Англії в вересні 8 мілн. фунт. штр.

Занедужав славний фізик Айнштайн.

Англія вислала до Єгипту свої панцирники, домагаючись до трьох днів зміни проєктованого закону про „збори", який нарушує права чужинців себто англійців.

Бувш. єгипетський премієр-міністер Сарват Паша організує політ. партію із представників усіх політ. груп, що мала би на меті здійснити поволі незалежність Єгипту у повнім порозумінні з Англією.

Маркові робить досліди над новим винаходом, що дав би змогу переносити бездротовим шляхом енерґію на віддаль для промислових цілей.

У Льондоні вийшов наказ сконфіскувати всі аґітаційні фільми, вислані з СРСР до Англії шляхом контрабанди.

Японський парлямент всигнував 1 мілн. 644.000 фунт. штр. на коронацію імператора Хірохіто, що відбудеться в листопаді п. р.

НОВИНКИ

— **Весна чи літо?** Після холодних днів, що відбирали всяку надію на весну, прийшло несподівано таке тепло, що ніхто про весну й не думає. Від трьох днів маємо справжнє літо. Люди, поскидавши футра та трикоти, ходять без хусток, деякі навіть без капелюхів.

— **Примхи природи.** Є неперевірені звістки, що над цілою низкою міст і сіл на Рад. Україні пройшов бураї, що понищив деревляні будівлі та телеграфічні стовпи. — У півд.-зах. Німеччині впала злива з обірваної хмари; є великі шкоди.

— **Військо і подружа.** Від 1-го травня має силу розпорядок м-ства військ. справ, що лишає повну свободу женитись тим, що мають відбувати військову службу. Досі мусіли вони мати на це окремий дозвіл військової влади.

— **Соціяліст Дашинський — князем.** Афганський емір вибираючись в Европу не був сильно поінформований про її географію, історію, а тим менше політику. Вже на аудієнції у папи він виявив превеселу неграмотність, коли не міг повірити, що папа не є жонатий. У Варшаві Амманула роздав на спомин польським достойникам знаки „Ордерів Сонця", з відповідними титулами. Маршалок сойму Дашинський дістав крім ордеру титул... афганського князя! Ось про що не мріяв ніколи і в снах старий соціяліст.

— **Доля Белі Куна.** Бели Кун, що приїхав із Москви до Відня не мав дискретних повірників. Його зрадили до чотирьох тижнів. Кун не мав наміру приготовляти революції з симпатичнім Відні, де він віз „спокійну" працю з бюр. розумуючи над піддатливим революційним грунтом на рідній йому Мадярщині та и аБалкані, який трусеться вже і так від землетрусу. Кун мав пять різних прізвищ. Який він нині підданий? — важко рішити. 8 літ тому, коли він утік із Будапешту, поїхав до Москви і там став радянським підданим. Мадярщина не схоче мабуть домагатись його видачі. Австрійська поліція хоче обмежитись тим, що відставить Куна до радянського кордону. Німеччина заявила, що не дозволить Кунові на переїзд через свою територію. Австрія приневолена порозумітися у справі такої висилки з Чехословаччиною та Польщею.

— **Цікавий розпорядок.** У Будапешті має вийти розпорядок, який заборонює писати про самогубства, від загрозою двох тижнів важкої вязниці. Влада хоче цим способом змінити епідемію самогубств серед молоді, яка читаючи описи жертв набирає замолоду до життя... Такий розпорядок має одну велику прикмету: нераз молодець наклав на себе руку під впливом прибільшеної уяви мріючи про ефект свого надрукованого прізвища в газеті!

— **Друкарський чортик** зробив докори сивого збитка в статті п. Н. Паращук... про про виставу „Любови Кузьмової" з деякими... світлі. Четверта частина... „Й зовсім відмінні статті від слів

сферу..." перепутана при складі так, що після рядка „В зовсім відмінну сферу вражінь і пере-" можна найти його продовження аж в 15-ім рядку, а після 6-го рядка знизу: „одній особі найти більше таких ідеально" треба завернути 28 рядків уверх до рядка „агармонізованих примет..." Попросту хрестикова загадка тай годі!

— **Ватикан проти жіночої рівноправности.** Офіціяльний орган Ватикану „Оссерваторе Романо" виступив із гострою статтею проти руханкових дівочих змагань, що мають незабаром відбутись у Римі, прилюдно, на великій арені. Цей орган головно обурений тим, що дівчата мають робити теж вправи із зброєю в руках; він покликується на те, що навіть поганські римляни не дозволяли на таке дівчатам.

— **Рідкий злочин.** У московськім державнім театрі впали підчас вистави згори на сцену дві акторки із звязаними руками і вбились на місці. Підозрілих у вбивстві двох декораційних малярів арештували.

— **Королівський дарунок Аманулі.** Афганський емір виїжджаючи з Льондону подарував англ. королеві дорогоцінний перський рукопис, написаний 200 літ тому, на сніжнобілім бамбусовім папері, власноручно автором... вігтем малого пальця. Над цим твором із 50 сторінок автор працював 5 літ. На жаль, англ. король, не знаючи перської мови, не зможе цього твору прочитати. Цікаво, чи Аманула виїжджаючи з Варшави та Москви теж залишить такі шифровані дарунки.

— **Оригінальна новина.** Італ. міністр внутрішніх справ видав наказ, щоби усі часописи завели постійну рубрику, де будуть вписані прізвища арештованих, а поруч провина чи злочин в яких їх обвинувачують.

МАГІСТРАТ корол. стол. м. ЛЬВОВА.

S. M. 62.519/28
W. II. У Львові, дня 1. травня 1928.

Оголошення.

В наслідок рескрипту Воєвідського Уряду Львівського з дня 19 квітня 1928 р. L. SA. 5623/28 Магістрат корол. стол. міста Львова подає отсим до загального відома, що Міністерство Внутрішних Справ в порозумінню з Міністерством Скарбу рескриптом з дня 14. квітня 1928 Nr. SF. 537/3/28 приняло до затверджуючого відома ухвалу Тимчасової Управи міста Львова з дня 21. січня і 1. лютого 1928 в справі підвищення комунального додатку до державного податку від движимостей з 50% до 75% з тим, що повищий додаток згідно з арт. 40 закону з дня 11. серпня 1923. Д. З. Р. П. ч. 94. поз. 747 буде обовязувати від 1 кварталу 1928 р.

Комісар Уряду в. о.
2116 Президент міста Львова.

Дописи.

ПЕРЕМИШЛЬ. *(Ще про Загальні Збори Філії „Просвіти". Лист посла Зубрицького).* У дописі з Перемишля „Провал демагогії" (Діло ч. 88. з 22. квітня 1928.) представлено неправдиво перебіг Заг. Зборів Філії „Просвіти" в Перемишлі, при чому автор накинувся на мене. Прошу в імя правди помістити як відповідь мойого листа: В дискусії не забирав я голосу „як критик чи пан демагог, що вове банальними фразами", лише річево висказував на підставі річного звідомлення Матірного Т-ва, матеріялів, які дістав як люстратор від Головного Виділу про Філію, й звіту урядників філії нагадані недомагання Філії й Читалень. Моєї промови ніхто не перервав і тому неправдою є, що „Збори перервали з обуренням конкому з них, а всі промовці селяни, що забирали голос, давали заслужену відправу непоправним демагогам-крикунам". Коли п. Гонтарський питав чи справді в Якманичах і Ровубеничах іменував делегатів Виділ Читальні проти постанов статута, то голова читальні в Якманичах п. Іван Куропась зробив йому окликом: „так я зробив, бо мені так хотілося"! Представник Ровубенич о. Ящишин називав членів читальні, що домагалися Загальних Зборів для вибору делегатів, „бунтовниками". Кожний чесно думаючий чоловік признасть, що за те, що таких голов не вважаю „найкраще виробленим читальняним елементом", не заслугую ще на пятно „непоправного демагога-крикуна". Ніхто з вичислених у дописі не є моїм „штабовцем", бо ніякого „штабу" я не мав і не маю. — За кілька літ моєї праці по читальнях не послугувався я ні разу демагогією, хоча промовляв сотки разів на Зборах, святах та вичетах: можуть це ствердити сотки інтелігентів та селян у ріжних повітах. Мойого доброго імени не оплямив я демагогією й на цих зборах Філії. З правдивою пошаною *Волод. Зубрицький.*

Театри.

Міський великий театр:
3-го г. 7:30 веч. „Сварливість і перерік" і „Панна мужатка".

Міський „Театр Новин":
3-го г. 8. веч. „Леді Шік".

КІНА.
„Аполльо": „Гураган" Ю. Бравна.
„Лев": „Горою резервісти".
„Палас": „У сильцях життя".
„Фатаморгана": „Студентське кохання".
„Байка": „Жіночий батальон смерти".

Зі спортового життя.

Україна І. — Погонь І. Б.

Змагання цих дружин за мистецтво А-кляси відбудуться в неділю 6. п. м. Українська одинадцятка мусить виявити далеко більше гарту, посвяти, звинности й орієнтації, якщо хоче перемогти свого сильного і твердого противника.

УССК. — Україна.

В четвер 3. травня п. р. відбудуться в год. 3·30 попол. на площі С-Б. мячеві змагання між обома дружинами. Перший виступ симпатичних студентів стягне напевно чимало публики, щоби побачити гарну гру.

З діяльности У.С.С.К.

У.С.С.К. улаштовує в четвер 3. п. м. в год. 3. попол. тренінгові легкоатлетичні змагання в жіночій конкуренції: біг 60 м. і скок в даль з місця; в мужеській: біг 100 м., 1500 м., скоки в гору і в даль, мети кулею, диском та ратищем на площі С-Б. Зголошення приймає секретар У.С.С.К в Акад. Домі, Супінського 21, що-дня від год. 12—1. та на старті.

Загальні збори У.С.С.К. відбудуться в неділю 6. травня в год. 10·30 рано в залі Академ. Дому, вул. Супінського 21.

Товариство Охорони Воєнних Могил у Львові.

Львів, дня 28. квітня 1928.

Комунікат ч. 9.

Скарбова Палата у Львові своїм письмом з дня 20. лютого 1928 р. ч. В. У. 2157/I/28 повідомила Головну Раду нашого Товариства, що Міністерство Скарбу своєю депешою з дня 26. січня 1928 р. ч. Д. У. 7086, опираючися на статутах Товариства, звільнило його від стемплевої оплати від прохань і грамот Товариства і його Філій. Зокрема Товариство є звільнене:

1) Від процентової оплати, що припадаюб від писем Товариства стверджуючих обостороннo обовязуючу умову. 2) Від стемплевої оплати належної від виставлюваних Товариством довжних скриптів, кавційних записів та інтабуляційних декларацій. 3) Від стемплевої оплати: від повновластей, виставлюваних Товариством, від посвідчень відбору грошей чи вартісних паперів, від екстабуляційних декларацій, від прохань і подань, що Головне Товариство або його філії вносять до Державних Урядів, від урядових свідоцтв (посвідчень), що їх видають державні уряди для Товариства з виїмкою однак стемплевих оплат від дуплікатів урядових грамот, від урядових відписів і витягів, як також від урядових удостовірень відписів і витягів. За переводжування ексгумацій і за перевіз тлінних останків Т-во обовязане платити припадаючі оплати. Повідомляючи про це всі наші Філії, звертаємо увагу, щоби на всяких проханнях до державних урядів поміщували слідуючу клявзулю: „Вільне від стемпля по думці рішення Міністерства Скарбу з дня 26. січня 1928 ч. Д. У. 7086/6, відмованого резолюцією Скарбової Палати у Львові з дня 20. лютого 1928. Ч. В. У. 2157/I/28.

Головна Рада Товариства Охорони Воєнних Могил.
Ю. Шепарович в. р. з. голови. *Д-р І. Німчук* в. р. секретар.

ОПОВІСТКИ.

Загальні Збори Товариства письменників і журналістів ім. Івана Франка. Рада Товариства письменників і журналістів ім. Івана Франка у Львові, повідомляє отсим своїх членів, що Загальні Збори Товариства відбудуться в суботу дня 12. травня п. р. о год. 6 вечора в салі засідань Товариства „Просвіта", Ринок ч. 10 з таким дневним порядком: 1) Відкриття Зборів. 2) Відчитання протоколу з останніх загальних зборів. 3) Звіт з діяльности. 4) Касовий звіт. 5) Звіт контрольної комісії. 6) Вибір нової ради. 7) Внески й запити. За Раду Товариства: М. Рудницький заст. голови, І. Квасниця секретар. 1-1

Позір! До відома Батькам! Щоби допомогти батькам дати відповідну вимогам теперішного часу освіту своїм донькам, відкриває монастир СС. Василіянок у Львові з днем 6. вересня 1928 р. на основі дозволу Міністерства Освіти, приватну середну школу заводово-промислову. Крім предметів загальної освіти обіймає програма науку: одної чужинної мови, товарознавства, господарчої географії та фахову науку кишоводства, кравецтва і білизнярства. Вписи відбуваються кождого дня від 1. травня 1928 в управі СС. Василіянок при вул. Длугоша ч. 17. Близші інформації уділяє управа устно і письменно. 2106 2—3

20-літний зїзд товаришів, котрі ходили до 8 кл. в р. 1908 в українській гімназії в Перемишлі відбудуться 7. червня 1928 р. Зголошення і бажання слати на адресу Д-р І. Фільп, Вітошинська. Кичеваш. Перемишль вул. Миколая 6. 2103 2-5

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ІСПИТОВАНИЙ дяк, кавалер, уміє провадити хор пошукує відповідної посади. Зголошення прошу слати на адресу: Соха Теодор село Дмитре п. Черкаси. 2109 1—1

ІСПИТОВАНИЙ дяк, безженний, уміючий вести хор, шукає посади. Заряд школи Яблінка нижна, Турка н/Ст. 2111 1-3

СУБСТИТУТ нотаріяту негайно обійме посаду у нотаря або адвоката — адресувати до Адміністрації під „Субститут". 2117 1—3

РЕАЛЬНІСТЬ мурована, крита бляхою, стайня, возівня, 2400 сяжнів городу, 95 овочевих дерев, околиця Личаківської рогачки, вільне, ціна 3500 долярів. Продасть Центральна Агенція, вул. Коперника 14. 2115 1—4

МЕШКАННЯ, огород в Судимові 20 клм. від Львова безплатно для бідної вдови по священику. Відомість Дзерович Оссолінських 6 від 3—4 або письменно. 2107 1—2

ІНТЕЛІҐЕНТНА старша жінка пошукує місця до заряду дому у священика. Зголошення до адм. під Інтеліґентна. 1-1

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик препізійні продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони звісна фірма Іван Зельтенрайх, Львів, пл. Марійська ч. 5. 3 80-?

УКІНЧЕНИЙ правник, пошукує посади адвокатського або нотаріяльного конціпієнта. Ласкаві зголошення на адресу: Заряд школи в Лужку горішнім п. Спас. 2—2

РОЗВІД і уневажнення супружа після теперішних законів в Польщі. Книжка опрацьована через адвоката д-ра Елькона Маргуліеса у Львові до набуття у книгарнях. 2052 3—3

МАШИНИ до писання з українськими і латинськими черенками нові і уживані окказійно продає Ю. Ломага Львів, Сенкевича 9. 2062 3—10

РЕСТАВРАТОРА на купелевий сезон шукають мінеральні купальні в Черчу п. Рогатин. 1952 3—3

МАСАЖИСТ і масажистка потрібні до мінеральних купальнів в Черчу п. Рогатин. 3—3

4 ЗОЛ. коштує ложка, ніж, вилки з хінського срібла у Мандля, Коперника 14. проти кіна Коперник. 1812 14-15

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Загальний Збір Філії Т-ва „ПРОСВІТА" в Станиславові
відбудеться в неділю, дня 6. травня п. р. в салі Т-ва „Бесіда" (вул. Голуховського 20) — Початок Збору
2080 в год. 3. попол. 4—5

Конкурс.

Музичне Товариство ім. М. Лисенка філія в Тернополі прийме з днем 1. вересня п. р. управителя Музичного Інститута в Тернополі. Вимаганий державний іспит з музики. Платня після умови. Зголошення подавати до кінця травня п. р. на адресу: Степан Андрусечко, Тернопіль, Міцкевича 9. За Виділ: *Садовський* голова, *Андрусечко* секретар. 2097 2—3

Конкурс.

Кваліфіковані учителі середніх шкіл і кандидати на такихже учителів з науковим іспитом або бодай в стадії іспиту можуть вносити згідно поновити подання з документами о посади в гімназіях або учительських семінаріях „Рідної Школи" найдальше до дня 15. травня п. р. на адресу Головної Управи „Рідної Школи" у Львові, Ринок 10. II. п. 2109

Оголошення.

Музичне Товариство ім. М. Лисенка філія в Тернополі відкриває з днем 1. вересня п. р. Музичний Інститут в Тернополі. Вписи приймає і інформації уділяє О. Д-р Микола Конрад, Тернопіль Сенкевича 1½ або IV. (укр.) гімн.
ЗА ВИДІЛ:
Садовський голова 2098 2-3 *Андрусечко* секретар.

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.